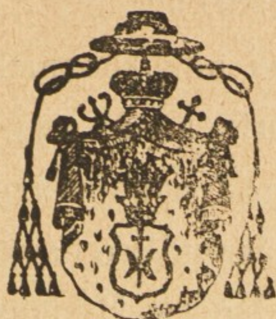

ВѢСТНИКЪ

ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1903. Выдано 23. Марта. Ч. V.

Ч. 16.

Ч. 95/орд. Нормы дотычачі: 1) будовы, вôдновленя и убезпеченя церквей. 2) внутренного устройства церквей, 3) удержованя цминтарей, 4) плеканя побожности въ душахъ вѣрныхъ, 5) завѣдованя маєткомъ церковнымъ, 6) веденя канцеляріи парохіальнои, 7) будовы, вôдновленя и убезпеченя бУдынкôвъ парохіальныхъ и 8) маєтку парохіального.

При предпринятыхъ Нами вôдъ р. 1897. въ кôлькохъ деканатахъ Нашои Епархіи каноничныхъ визитаціяхъ Мы переконали ся, що Преч. ОО. Душпастырѣ вôдличаются ревностію и взôрцевою старанностію о добро такъ Церквей якъ и повѣреного имъ духовного стада.

При сей але нагодѣ Мы спостерегли въ докотрыхъ парохіяхъ певні недостатки, котрі походятъ не такъ зъ легкованьжя обовязкôвъ пастирскихъ якъ бôльше зъ неуваги и навыкненемъ споводованого недогляду.

Въ цѣли усуненя сихъ недостаткôвъ Мы постановили звернути увагу Преч. Клира, щобы въ своей пастырской дѣяльности и при своей щирой, узнаня гôдной охотѣ до труду доложивъ еще стараня въ низше выраженôмъ напрямъ. И такъ:

I. Дотычно будовы, вôдновленя и убезпеченя Церквей.

Мы пôзнали щиру дбалôсть многихъ Преч. ОО. Душпастырôвъ въ справѣ будовы и вôдновленя храмôвъ Божихъ.

Въ послѣднихъ часахъ мимо невôдрадныхъ матеріяльныхъ вôдношень нашого народа побудованѝ зôстали многѝ новѝ мурованѝ Церкви въ Нашой Епархіи и Мы мали нагоду нѣсколькократно совершити чинъ Архіерейского осьвященя новыхъ мурованыхъ Церквей въ розличныхъ деканатахъ. Многѝ Церкви зôстали розширенѝ и цѣлковито вôдновленѝ. Многѝ Церкви утримуются въ взôрцевôмъ порядку и чистотѣ. Переважна часть Церквей Нашои Епархіи єстъ убезпечена вôдъ огню. Правдивого узнаня гôдного єстъ практика декотрыхъ ревныхъ и умныхъ Душпастырôвъ, що до будовы новои мурованои Церкви или вôдновленя и прикрашеня истнуючой завчасу приготовують фонды и матеріялы. Мимо того, що Церковь деревяна єстъ въ добрôмъ єще станѣ, декотрѝ єреи собирають и окремо администрують фондъ на будову новои мурованои Церкви. До той цѣли въ Церквѣ умѣстили окремѝ скарбонки, до котрыхъ вѣрнѝ складають доброохотнѝ жертвы и евентуальнѝ реституціи, немогучѝ пошкодованой сторонѣ бути звернеными.

Но на жаль суть єще въ Епархіи такожь Церкви дуже нужденнѝ, старѝ за нискѝ, за малѝ на число парохіанъ, денегде такой грозять заваленємъ, безъ належитого порядку, не убезпеченѝ вôдъ огню, не маючѝ вôконъ до вôдсвѣжуваня воздуха, пôдъ взглядомъ внутренного устройства занедбанѝ и т. п. Такѝ Церкви не могутъ гôдно служити свому высокому призначеню ширити хвалу Божу, и нехорошо свѣдчатъ о побожности дотычныхъ парохіанъ и ревности пастырскои ихъ єреєвъ — особливо, єсли навѣтъ не розпочинає ся акція въ дѣлѣ собираня фондôвъ на конечну будову нового Храму Божого, евентуально на розширенє и вôдновленє єго.

Въ цѣли усуненя повысшихъ денегде заходячихъ недостаткôвъ а предовсѣмъ для умноженя и утрваленя хвалы Божой межи нашимъ глубоко религійнымъ и на цѣли богоугоднѝ жертволюбивымъ народомъ поручаємо, щобы Преч. ОО. Душпастырѣ:

1) доложили всякого можливого старяня и чимъ скорше предприняли отвѣтнѝ кроки, щобы Церкви, зъ якой нибудь причины невôдповѣдаючѝ свому призначеню, були заступленѝ, вôдновленѝ и приукрашенѝ пôсля потребъ и обставинъ мѣстцевыхъ.

2) всѣми можливыми способами старалися о вчасне а постояннє собиранє фондôвъ на будову мурованыхъ Церквей, котрѝ на многѝ лѣта убезпечатъ хвалу Божу и истнованє парохіи, охоронятъ нарôдъ вôдъ частѣйшихъ конкуренцій на будову нетрвалыхъ Церквей деревляныхъ, запобѣжутъ розличнымъ зъ того поводу непріятностямъ, колизіямъ и вреднымъ наслѣдкамъ для нашои Церкви и обряду.

3) при заходячой потребѣ направы коло Церкви тую завчасу споводовали недопускаючи проволоки и щоразъ бôльшого ушкодженя Церкви.

4) Конечно и пôдъ личною отвѣчальностію убезпечили всѣ Церкви вôд огню, и

5) позаосмотрювали Церкви вôкнами до отвираня.

Примѣчаe ся, що всякй труды Преч Духовеньства въ тôмъ взглядѣ понесенй, будутъ Еписк. Ординаріятомъ отвѣтно узнанй.

II. Дотычно внутренного устрою Церквей поручаемо:

1) щобы Преч. ОО. Душпастырѣ конечно зарядили и самй припильновали вôдповѣдне выразнымъ приписамъ церковнымъ накрыване всѣхъ престолôвъ літургійныхъ. Въ той мѣрѣ пригадуе ся що престолъ літургійный мае бути накрытый (смотри Син. Замойскій Тит. III §. IV) трема льняными обрусами. Первый, безпосередно на престолъ приходячій, обрусъ (катасарка) мае бути зъ грубшого полотна льняного, другій обрусъ (индитія) мае бути вже зъ тоньшого льняного полотна, обаже довжнй накрывати престолъ лише по его верхнй краѣ. Третый зновъ верхный обрусъ мае бути еще зъ тоньшого льняного полотна и повиненъ бути такъ довгій, щобы боки обруса сягали пôдлоги. Крайнй части третого обруса т. е. часть котра закрывае стѣны престола може бути украшена н. пр. шовкова або зъ иншой матеріи — но всегда вôдповѣдна духови церковному. Межи двома спôдными а третымъ верхнымъ обрусомъ мае лежати Антиминсъ. Всякй цираты зъ престола довжнй бути знятй въ часъ св літургіи. По совершенôмъ священодѣйствію престолы маютъ бути накрыванй покрываломъ, щобы незанечистили ся (Син. Замойск. Тит. III. §. 4). Всяка вôдъ повысшихъ приписôвъ вôдмѣнна довôльнôсть въ накрываню престолôвъ естъ противзаконна и длятого еи жадною мѣрою не належитъ допускати и терпѣти.

2) щобы Преч. ОО. Душпастырѣ осмотрѣли Антиминсы на всѣхъ літургійныхъ престолахъ и переконали ся, чи они вôдповѣдаютъ церковнымъ приписамъ?

Звертае ся увагу Преч. Духовеньства, що Антиминсъ повиненъ бути въ добрôмъ станѣ, мощи святыхъ повиннй въ нѣмъ конечно находити ся, пôдписъ Епископа на нѣмъ мае бути четкій, призначене его до Церкви и еи престола (головного или бочного зъ его титломъ) довжно бути выражене и вôнъ повиненъ лежати на тôмъ престолѣ, до котрого зôставъ выданый (смотри тут. рѣшене зъ 31. мая 1873 ч. 1922 и Пастир. Богосл. Еп. Пелеша §. 176 о Престолѣ).

Еслибы проте на котрôмъ престолѣ Антиминсъ не вôдповѣдавъ тымъ приписамъ, належитъ предложити ту прошене о выдане нового Антиминса а въ прошеню мае ся выразити, до якой Церкви и до якого престола мае вôнъ служити?

3) щобы ковчегъ на великôмъ престолѣ по мысли постановленя Синоду

Львôвского (Тит. VI. Гл. II) бувъ такъ найприличнѣйше украшеный и всегда зъ великою старанностію чисто такъ внутръ, якъ внѣ удержуваный одже, найлучше внутръ и внѣ вызолоченый. Реченый Синодъ поручає, щобы ковчегъ бувъ внутръ покрытый якою металевою плытою. Тоє належитъ заховати при справляню нового ковчега и то въ такій способъ, щобы бляха була вызолочена или що найменьше жовта. Єсли про убожество Церкви ківотъ єстъ зъ внѣ лише полякерованый, то въ внутрѣ конечно має бути що найменше выбитый бѣлою шовковою матеріею. Тоє выбитє ківота въ внутръ належитъ конечно доповнити всюды, где внутръ не єсть вызолоченый а лише лякерованый. Евентуальне благословенє ківота по єго выбитю въ внутръ може совершити кождый єрей безъ специяльного уповажненя зъ стороны Еписк. Ординаріяту.

4) щобы дарохранительница и ложочка до удѣляня св. причастія були добре вызолоченѝ, ложочка въ чистый ручничокъ обвинена, має пероховивати ся коло ківота. Ключикъ вôдъ дверцей ківота має скрывати ся на престолѣ. Ту примѣчає ся, що належитъ мати осôбну ложочку для удѣляня св. причастія хорымъ на заразливѝ слабости. По евентуальнôмъ єи употребленю довженъ самъ священикъ ручникомъ при тôмъ уживанымъ добре обчистити, потôмъ солею вытерти. Сôль до ужиту належитъ зложити до святилища, а ручничокъ (очистныкъ) повиненъ бути старанно выпраный.

5) щобы на літургійнôмъ престолѣ находили ся що найменьше двѣ восковѝ свѣчѝ.

6) щобы на престолѣ кромѣ ківота, креста, лѣхтарôвъ зъ свѣщами, евангелія, служебника и въ рамкахъ оправленыхъ колѣноприклонныхъ молитовъ и молитвы до св. Іосифа, де тіи молитвы не суть вправленѝ до літургікона, приписаныхъ до вôдмавляня по св. літургіи ничого не кладено. Молитвы ту згаданѝ належитъ зъ церковной скарбоны справити, гдебы ихъ въ Церквѣ не було.

7) щобы такъ звана „мүрниця" с. є. сосудъ на св. мүро и єлей оглашеныхъ мала въ внутрѣ чисту ватү, на котру належитъ вливати св. мүро и єлей оглашеныхъ а переховывала ся въ окремôмъ бôльшôмъ деревянôмъ сосудѣ, въ котрôмъ має бути зложена вата до отираня такъ пальцѣвъ священнослужителя якъ и мѣстць помазаня. Сосудъ той деревяный повиненъ дѣлити ся на двѣ части; въ одной бôльшой мѣстити ся вата чиста и мирниця, въ другой, меншой, складає ся вата ужита, єсли тая не спалює ся по каждôмъ удѣленю св. тайнъ крещеня и миропомазаня заразъ. Останки св. мүра и єлея оглашеныхъ передъ вôдновленємъ належитъ вразъ зъ ужитою ватою на чистôмъ камени или цеглѣ спалити а попелъ въ освященне мѣстце (sacrarium) всыпати (смотри Додатокъ до Собора Львôвского стор. 212—213). Въ той цѣли кожда Церковь довжна таке мѣстце мати приспособлене; ту має ся также зливати воду по умытю пальцѣвъ по удѣленю св. тайнъ крещенія и миропомазаня.

8) щобы справлено до Церквей сповѣдальницъ, кратами заосмотренй, въ вôдповѣднôмъ до стану ихъ ереевъ числѣ; сповѣдане въ закристіи есть заборонене, вынятково лише можнабы тамъ сповѣдати такихъ каючихъ ся, котрй дуже недочувають, — якъ також вѣчну лямпу передъ Найсв. Тайнами и Монстранцію (Син. Львôв. зъ р. 1891. Тим. IV. гл. VI, Тим. VI. гл. III и VI). — Если въ Церквахъ находятъ ся монстрарціи, котрй потребують вôдновленя, то належитъ тое учинити и ихъ употребляти въ приписанй торжества.

9) щобы книги церковнй призначенй до вôдправы Богослуженя були крѣпко оправленй въ цѣли удержаня приличія при Богослуженю и довшого ихъ употребленя. Старй церковнй книгй, котрй вже не уживаютъ ся при Богослуженю, а писанй въ особенности належитъ въ вôдповѣднôмъ сухôмъ мѣстци перехована или зъ застереженемъ власности дотычнои Церкви перестали до епархіального архивумъ въ цѣли сохраненя сихъ цѣнныхъ старинныхъ забыткôвъ по нашихъ предкахъ.

10) щобы по стѣнахъ Церквей не розвѣшано безъ змысла образôвъ тандитнои роботы, котрй лише повазѣ храму Божого уближаютъ. Зъ той причины заказуемо принимане жертвованыхъ того рода образôвъ до Церквей и поручаемо поучати охотныхъ жертводателѣвъ, щобы передъ справленемъ чогось до Церкви порузумѣвали ся зъ еи настоятелемъ.

11) щобы по евентуальнôмъ обновленю Церкви находячй ся въ ней старинні образы, маючй археольогичну вартôсть, були перехованй въ якôмъ сухôмъ скарбци или зъ застереженемъ власности дотычнои Церкви були ту до епархіального архивумъ пересланй. Порозвѣшуване такихъ образôвъ по стѣнахъ Церкви въ внутрѣ или зъ внѣ часто разитъ око побожного зрѣтеля, поводуе ихъ постепенне нищене и ранитъ чувства религійнй. Если старй образы не маютъ ніякои археольогичнои вартости анѣ яко рѣчь правдивои штуки — въ чôмъ для певности належить затягнути мнѣня знатокôвъ, — лучше буде по попереднôмъ поученю парохіанъ и за вѣдомостію старшины церковнои такй образы спалити на цминтари при спокôйнôмъ воздусѣ.

На жаль зъ нашои минувшости лише малй останки лишили ся въ нашыхъ Церквахъ, а нашй рускй Церкви мали и прекраснй, правдиво артистичнй образы, и богату, артистичну утварь церковну, якъ на тое вказуютъ декотрй позôставшй рѣчи. Тожь еще разъ взываемо Всч. Духовеньство, щобы всьо старинне, чи въ книгахъ, чи образахъ, чи инныхъ рѣчахъ якъ найстараннѣйше заховати передъ знищенемъ.

III. *Що до приличного утримованя цминтарôвъ* поручаемо, щобы Преч. ОО. Душпастырѣ стисло заховували частй и основнй въ той мѣрѣ постановленя Рус. Провинц. Синоду Львôвского зъ р. 1891. (Тит. XII. гл. II.).

IV. *Дотычно плеканя побожности въ душахъ вѣрныхъ:*

1) зъ однои стороны зъ правдивою радостію зауважалисьмо, що майже по всѣхъ парохіахъ Нами канонично осмотреныхъ весь народъ особливо при св. літургіи бере удѣлъ въ пѣню, но зъ другой стороны въ многихъ мѣсцяхъ спостереглисьмо, що нашъ народъ за мало умѣє пѣсней побожныхъ. Той недостатокъ дає ся чувствовати особливо при торжественныхъ походахъ, въ часѣ котрыхъ лише поодиноки особы спѣвали загально вѣдомŷ пѣсни „Пречистая Дѣво Мати“ „О свепѣтая Мати“ „Небо-земля“ „Вси Тя хоры“ „Ой кто кто Николая“ якбы нашъ обрядъ иншыхъ пѣсней не посѣдавъ. Кладемо проте на серце всѣмъ Преч. ОО. Душпастырямъ, щобы стараннѣйше плекали науку пѣсней церковныхъ, до неи тепло заохочували вѣрныхъ и завели въ Церквѣ звычай спѣваня пѣсней церковныхъ чито въ перервѣ межи вŷдправами поодинокихъ Богослуженій, чито передъ или по Богослуженю (смотри Син. Львŷв. зъ р. 1891 Тит. IV. гл. V. точ. 8). Примѣчає ся ту, що „Богогласникъ посѣдає много хорошихъ пѣсней; надто въ послѣдныхъ часахъ нашŷ композиторы уложили многозвучнŷ мельодіи до новыхъ пѣсней, котрŷ Еписк. Ординаріатами зŷстали одобренŷ. Потреба лише, щобы дотычнŷ пŷдручники такъ Церкви, якъ священики, пѣвцѣ церковнŷ и вѣрнŷ собѣ закупили и ихъ выхŷсновали.

2) якъ найтеплѣйше поручаємо заняти ся заложенємъ церковныхъ брацтвъ на статутахъ одобреныхъ Еписк. Ординаріатомъ, котрыхъ взоры на желанє Преч. Клира зъ вŷдти Преч. Урядамъ декальнымъ могуть бути удѣленŷ.

V. *Дотычно завѣдованя маєткомъ церковнымъ* поручаємо, щобы Преч. ОО. Душпастырѣ точно провадили выказы приходŷвъ и розходŷвъ скарбонъ кождой зъ особна Церкви.

Въ той цѣли належитъ за церковнŷ гроши справити книгу зъ вŷдповѣдными друками, тую оправити, стороны позначити, книгу перешити, на послѣдной сторонѣ шнурки печатію Уряду деканального на ляку прикрѣпити заосмотрюючи книгу клявзулею що до числа сторонъ. Въ сей книзѣ належитъ кождоразовый приходъ и розходъ въ вŷдповѣдной рубрицѣ въ хронольогичнŷмъ порядку записовати найлучше рукою священика въ присутности церковныхъ провизорŷвъ. На долинѣ кождой стороны має ся счислити суму приходŷвъ и розходŷвъ до переносу на слѣдуючу сторону, на котрŷй рŷвно належитъ зазначити переносъ зъ попередной стороны. Порадно єсть, щобы така книга мала рубрики не лише приходу и розходу въ готŷвцѣ але и въ цѣнныхъ паперахъ (примѣромъ листахъ заставныхъ и книжочкахъ щадничихъ).

Єсли где истнує звычай, що въ порозумѣню зъ проводирами церковными удѣляютъ ся зъ скарбоны церковной парохіанамъ за порукою и скриптами довжными пожички на мѣрнŷ вŷдсотки, въ такŷмъ случаю удѣленŷ пожички кромѣ

записаня въ головной книзѣ касовой належитъ нотовати въ окремôмъ выказѣ пожичокъ и въ тôмъ зацитовати кождоразову сплату такъ капиталу якъ и вôдсотковъ. Пожички, вôдъ котрыхъ вôдсотки анѣ раты въ протягу двохъ лѣтъ не були сплачованѝ, належитъ безусловно стягнути въ дорозѣ примусовой покликуючи ся на тутешне рѣшенє.

Доказы касовѝ на кождый выдатокъ зъ скарбоны церковной (прим. квиты или рахунки торговельнѝ, чеки или рецеписы почтовѝ, скрыпты довжнѝ, или бодай посвѣдченя священика и одного провизора церковного) належитъ переховувати черезъ два послѣднѝ роки по замкненю рахункôвъ. Лише скрипты довжнѝ маютъ бути зверненѝ сторонѣ пожичаючôй по ихъ сплаченю.

По уплывѣ єсли не кождого кварталу, то що найменьше кождого року належитъ замкнути рахунки скарбоны въ присутности церковныхъ провизорôвъ, порôвнати ихъ зъ становъ касы и дотычный выслѣдъ въ головной книзѣ касовой ствердити пôдписомъ священика и провизорôвъ церковныхъ. Сумаричный выслѣдъ рôчного рахунку церковнои скарбоны належитъ въ вôдповѣдный спосôбъ подати парохіанамъ до вѣдомости, щобы знали о совѣстнôмъ завѣдованю грôшми церковными. Кожда церковна скарбона въ правилѣ довжна переховувати ся въ Церкви и мати конечно три ключѣ, зъ котрыхъ оденъ переховує священикъ а другѝ маютъ бути у провизорôвъ церковныхъ.

Анальогично належитъ провадити рахунокъ приходôвъ и розходôвъ брацтва церковного, єсли оно посѣдає свою окрему скарбону. Єсли въ скарбонѣ церковной єсть значнѣйша сума прим. надъ 100 коронъ а не заходитъ потреба бôльшого въ короткôмъ часѣ выдатку, порадно єсть умѣщати готôвку въ певнôй щадницѣ, шобы охоронити Церковь передъ шкодою черезъ злобну руку — що на жаль не рѣдко случає ся.

Єсли котра Церковь посѣдає власнѝ гунты (орне поле, луки и т. п.), належитъ справдити, чи тая власнôсть єсть добре заинтабульована? Надъ захованємъ цѣлости сей власности въ єи правныхъ границяхъ належитъ мати тяглу старанну опѣку.

Грунты церковнѝ маютъ по вôдповѣднôмъ оголошеню выдержавляти ся черезъ лицитацію и то христіянамъ. Актъ лицитаціи маютъ пôдписати священикъ, церковнѝ провизоры и два свѣдки. — Єсли грунты задля лучшой ихъ управы выдержавляє ся на 3—9 лѣтъ, належитъ зробити вôдповѣдный контрактъ, въ котрôмъ условія уплаты чиншу маютъ бути точно поданѝ и той предложити тутъ до затвердженя. — Єсли чиншъ державный за два лѣта въ речинци не зôставъ заплаченый, належитъ безусловно таковый вôдъ довжника въ дорозѣ примусовой стягнути, покликуючи ся на тутешне рѣшенє а евентуально державу выповѣсти. Въ такій спосôбъ ведене завѣдованє майномъ церковнымъ причинитъ ся до добра нашихъ Церквей, споводує бôльшу жертволюбивôсть парохіанъ на цѣли церковнѝ,

дасть кождой хвилѣ точну евиденцію скарбоны церковнои и пôднесе бôльшу у народа повагу и довѣрє Преч. Духовеньства.

VI. Що до веденя канцеляріи парохіальнои поручаємо:

1) щобы выказы вôдправленыхъ літургій такъ приватныхъ якъ фондацій-ныхъ и фонда религійного, де таковй суть, були совѣстно проваджені. До сей цѣли належитъ справити осôбну книгу для кождого рода службъ Божихъ или по крайнôй мѣрѣ въ одной и той самôй книзѣ в ô д д ѣ л ь н о провадити выказъ поодинокихъ родôвъ літургій.

2) щобы евиденція цѣнныхъ ефектôвъ, завинкульованыхъ на Церковь, парохію или фундацію літургійну, була въ инвентарѣ парохіальнôмъ точно проваджена а всяки евентуальні змѣны, черезъ выльосоване или перемѣну споводовані, були належито выяснені. Точна евиденція бо въ тôмъ взглядѣ єстъ конечною для поясненя розличныхъ порученій урядовыхъ, вôдносячихъ ся до цѣнныхъ ефектôвъ, завинкульованыхъ будьто на якуюсь фондацію будьто на Церковь или парохію и для уникненя розличныхъ непріятностей.

3) щобы Преч. Клиръ добре перестудіовавъ обовязуючі приписы щодо веденя книгъ метрикальныхъ зъ пôдручника Дра Крыжановского, котрый належитъ до библіотеки парохіальнои закупити, и тіи точно заховувавъ. Именноже поодиноки дѣйствія належитъ такъ записовати, щобы дотычні даты вразъ зъ числомъ рядовымъ мѣстили ся при кождôмъ окремôмъ случаю. И такъ при кождôмъ актѣ належитъ вписати кто крестивъ миропомазововъ, вѣнчавъ и хоронивъ а на долинѣ кождои стороны книги метрикальнои має ся умѣстити приписане потверджєнє о. пароха, завѣдателя, чи експон. сотрудника, якъ тоє выказано въ высше сказанôмъ пôдручнику. При вписаню дѣйствія вѣнчаня належитъ конечно умѣстити вôтцѣвске позволенє для малолѣтнои стороны при потверджєню свѣдкôвъ въ рус. языцѣ, евентуально навести всѣ свѣдоцтва и документы предложені женихами при выраженю числа, пôдъ котрымъ они въ актахъ парохіальныхъ находятся. При записованю дѣйствія похорону належитъ нотовати станъ померши особы т. є. вôльный, супружій и то зъ кимъ, вдовичій по кимъ, а при невѣстахъ и родове назвиско, и чи особа померша була заосмотрена св. Тайнами?

Також поручаємо, щобы Преч ОО. Душпастырѣ к о н е ч н о списовали зъ женихами предбрачні протоколы при сьвѣдкахъ, бо зъ залишеня сего обовязку многі могутъ повстати непріятні и шкôдні наслѣдки, передъ котрыми Преч. ОО. Душпастырѣ такъ себе якъ и женихôвъ довжні охороняти. Педантична осторожнôсть и точнôсть въ сôмъ взглядѣ єстъ необходима.

4) щобы Преч. Клиръ по мысли рѣшеня Синоду епарх. Перемыского зъ р. 1898 (стор. 81) завѣвъ лѣтопись парохіальну, въ котрой мѣрѣ инструкцію подає

б. п. Епископа Дра Пелеша „Розправа о духовнôмъ стилю“ въ §-фъ „О книгахъ маючихъ ся находити въ канцеляріи парохіальной“.

5) щобы по мысли многократныхъ тутешныхъ рѣшеній библіотеки парохіальнї зôстали — де лише тоє есть можливымъ — заведенї коштомъ церковныхъ скарбонъ и заосмотренї въ книги богословскї, Еписк. Ординаріатомъ въ Вѣстнику епархіальнôмъ порученї. Въ той цѣли належалобы въ Церквѣ умѣстити вôдповѣдну шафу, въ котрôй такожь оправленї рôчники Вѣстника епархіального и акты парохіальнї зъ давнѣйшихъ лѣтъ моглибы переховувати ся. Евентуальнї книги библіотеки парохіальнои належитъ вписати въ инвентарь парохіальный яко власнôсть Церкви.

Щобы Преч. Духовеньство могло щоразъ успѣшнѣйше справовати свои святї обовязки коло спасеня повѣреного стада конечно потреба собѣ вôдсвѣжувати всѣ науки богословскї, въ нихъ поступати якъ и читати дѣла аскетичнї въ цѣли покрѣпленя духа священичого. Въ тôмъ взглядѣ конечно єсть потребнымъ мати пôдъ рукою письмо св., пôдручники зъ поодинокихъ предметôвъ наукъ богословскихъ, пôдручники проповѣдничї, руководство до катихизаціи — а по можности дѣла св. Отцѣвъ Церкви якъ примѣромъ Єфрема Сиріина, Пахомія, Іоанна Златоустого, Василія вел., Григорія Назіанзеньского и др. Хорошу въ тôмъ дѣлѣ може вôддати услугу выдаваня вôдъ кôлькохъ лѣтъ Всесв. О. Прал. Александромъ Бачиньскимъ „Библіотека богословска“, Пояснене св. Письма черезъ Всесв. о. Дра Іос. Комарницкого, Житя святыхъ, дѣла проповѣдничї и катихитичнї выданї въ рус. языцѣ и т. п.

Понеже студіоване выраженыхъ а тымъ подôбныхъ богословскихъ книгъ черезъ Духовеньство выходитъ на бôльшій пожитокъ вѣрнои поствы, уважаємо, що скарбоны церковнї — наколи ихъ лише стати — могуть причинити ся до постепенного побôльшуваня библіотекъ парохіальныхъ.

Понеже але декотрї скарбоны церковнї суть надто убогї и не могуть выстарчити на необходимї потребы Церкви, поручає ся Преч. ОО. Душпастырамъ, щобы старали ся при кождой матерной Церкви мати по крайной мѣрѣ „Письмо св.“ и тоє по мысли Енциклики Св. Отца Льва XIII. „Providentissimus Deus“ зъ 18. листопада 1893 (Вѣстн. Епарх. зъ р. 1894) прилѣжно вôдчитували. — Єсли церковна скарбона не много може выдавати на заложенє взглядно побôльшенє библіотеки парохіальнои, могуть Преч. ОО. Душпастырѣ сусѣдоючї такъ собѣ радити, щобы Церковь однои парохіи певнї а Церковь другои парохіи вôдмѣннї книги закупила. Душпастырѣ же взаимно моглибы собѣ удѣляти книги зъ библіотекъ парохіальныхъ за реверсомъ. — Въ рештѣ Преч. ОО. Душпастырѣ зъ власныхъ, хотя и скудныхъ фондôвъ повиннї певну часть вôдкладати на закупно потрѣбныхъ пôдручникôвъ и тї по можности жертвовати до библіотекъ парохіальныхъ. — Въ такій способъ

соединеными силами можнабы зъ часомъ утворити поважне жерело духовной пищи въ кождой парохіи.

VII. Дотычно будынковъ парохіальныхъ поручаемо Преч. Душпастырямъ:

1) старанну дбалôсть около ихъ утриманя въ добрôмъ станѣ, вчаснои ихъ поправы и вôдновленя — недопускаючи щоразъ бôльшого ихъ ушкодженя черезъ занедбане поменшихъ въ своимъ часѣ реставрацій а въ наслѣдку множеня великихъ тягарôвъ для сторôнъ конкуренційныхъ и складаня на своихъ наслѣдникôвъ бôльшихъ невыгôдъ и непріятностей.

2) конечно и пôдъ личною отвѣчательностію убезпечити всѣ будинки парохіальнѝ вôдъ огню; а

3) для легшого переведеня реставрацій при Церквахъ и будинкахъ парохіальныхъ по можности старали ся о выбôръ священика на предсѣдателя комитету парохіального — а вôдъ принятя такого выбору николи не вôдтягали ся.

Ту примѣчае ся, що всякѝ въ тôмъ взглядѣ заслуги Преч. Клира будутъ Еписк. Ординаріатомъ вôдповѣдно признанѝ.

VIII. Дотычно маєтку парохіального поручаемо Всеч. Духовеньству:

1) переконати ся, чи всѣ парцелѣ грунтовѝ, выраженѝ въ инвентарѣ парохіальнôмъ и аркуши посѣлости парохіи а остаючѝ въ посѣданю Душпастырôвъ суть належито заинтабульованѝ.

2) старанну опѣку надъ цѣлостю грунтôвъ парохіальныхъ въ ихъ правныхъ границяхъ. Въ случаю зайшовшихъ авульзôвъ или непокоєня въ посѣданю належить предложити основно умотивоване донесене до ц. к. Прокураторіи скарбу зъ прошенемъ о удѣлене вôдповѣдной инструкціи.

3) въ случаю потребы выдержавленя грунтôвъ парохіальныхъ на бôльше якъ 1 рôкъ, списоване вôдповѣдныхъ контрактôвъ, котрѝ посредствомъ Преч. Урядôвъ деканальныхъ належитъ ту предложити до затвердженя. Занедбоване бо сего обовязку а именно, если одна сторона черезъ довшѝ лѣта тримае грунты парохіальнѝ въ державѣ, потягае въ многихъ случаяхъ шкоду для парохіи и безпотребнѝ а не рѣдко безуспѣшнѝ процесы.

4) недопускати своєвольной замѣны грунтôвъ ерекціональныхъ за иншѝ хотьбы на короткій часъ. Въ тôмъ взглядѣ треба затвердженя высшихъ властей.

5) непозваляти приватнымъ сторонамъ ставити якѝ нибудь будынки на грунтахъ ерекціональныхъ.

6) допильновати, щобы право побору дерева опалевого, матеріалу на огородженє и знарядя господарскѝ, пашеня и т. п. було належито заинтабульоване на дотычныхъ добрахъ.

7) администрацію лѣсôвъ ерекціональныхъ раціонально и совѣстно вести не поводуючи кривды для наслѣдникôвъ, и

8) въ справѣ вôдбираня грунтôвъ ерекціональныхъ по каноничной инсти-

туціи строго придержовати ся тутешного рѣшеня зъ 1. грудня 1902 ч. 6360) Вѣст. епар. зъ р. 1902 ч. XI).

Предлежаче рѣшенє належитъ обговорити точно на найблизшômъ Соборчику деканальнômъ и зобовязати Преч. Духовеньство до точного выконаня совѣстного въ будучности заховываня повысшыхъ Нашихъ порученій.

При деканальныхъ визитаціяхъ Преч. Отцы Деканы зволятъ переконати ся, чи всѣ ту наведенû справы зôстали выконанû? евентуально зъ якои причины нѣ? и дотычнû спостереженя занотовати въ протоколѣ посѣщеня деканального.

По досвѣдченой Нами ревности Преч. Клира Нашой Епархіи въ загалѣ а Преч. ОО. Деканôвъ въ особенности надѣємъ ся въ Бозѣ, що совѣстный трудъ и доглядъ въ повысшômъ напрямѣ причинитъ ся до бôльшой хвалы Божои въ нашихъ Церквахъ и выдасть обильнû плоды для добра нашои св. Церкви и нашого народа.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль, дня 23. Марта 1903.

Ч. 17.

Ч. 1500. Конкурсъ на опорожненû парохіи.

Зъ речинцемъ убѣгательства до 31. мая 1903. выставляютъ ся на конкурсъ слѣдуючû парохіи:

1) Ветлина дек. Балигородского, наданя приватного.
2) Горянка „ „ „ „
3) Крыве ad Тѣсна „ „ „
4) Лопѣнка дек. „ „ „
5) Рябе „ „ право патрона почиває.
6) Боднарка „ Бѣцкого, наданя приватного.
7) Выссова „ „ „ „
8) Крыниця „ Дрогобыцкого, наданя приватного.
9) Мысцова „ Дукляньского, „ „
10) Ростайне „ „ „ „
11) Грозьова „ Жукотыньского, право патрона почиває.
12) Днѣстикъ дубовый дек. Жукотыньского, право патрона почиває.
13) Береги гôрнû „ Затварницкого, наданя приватного.
14) Поляна „ „ „ „
15) Дубрôвка „ Канчуцкого „ „
16) Михалевичи „ Комарняньского, „ „
17) Нагорцѣ „ Куликôвского „ „
18) Честынѣ „ „ „ „

19) Чорнорѣки дек. Короснянького, надання приватного.
20) Крецôвъ „ Лѣского „ „
21) Сокаль „ Сокальского, ц. к. надання (будучій парохъ буде обовязаный передъ каноничною інституцією пôдписати декларацію, що годитъ ся на вôдлучене громадъ Поторица и Вôлька поторицка вôдъ Сокаля).
22) Свидникъ „ Старосамборского, надання приватного.
23) Мороховъ „ Сяноцкого, надання приватного.
24) Бандровъ „ Устрицкого, ц. к. надання.
25) Устіянова „ „ надання приватного.
26) Дрогомышль „ Яворôвского, право патрона почиває.
27) Залужь „ „ надання приватного.
28) Млыны „ „ „ „
29) Ляшки довги „ Ярославского „ „
30) Маковиско „ „ „ „
31) Прелуки „ Ялиского, право патрона почиває.
32) Яворникъ „ „ надання приватного.
33) Ясель „ „ „ „

Речинець розумѣє ся въ той спосôбъ, що подання до дня 31. мая 1903 маютъ бути зъ дотычныхъ урядôвъ дек. предложенѣ Еписк. Консисторіи.

Подання, котрѣ бы по 31. Мая 1903. тутъ вôйшли, будутъ зверненѣ безуспѣшно.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 16. Марта 1903.

Ч. 18.

Ч. 1454 Выданє твору св. Іоана Златоустого о. Д. Дорожиньскимъ.

О. Діонизій Дорожиньскій професоръ ц. к. акад. ґімназіи у Львовѣ выдавъ въ языцѣ рускôмъ знамените дѣло св. Отца нашого Іоана Златоустого о „Священьствѣ“ яко прилогу до „Богословского Вѣстника“ за р. 1902.

Горячо поручає Еп. Консисторія сю незвычайно полезну книгу — котрои цѣна 3 кор. — Преч. Епар. Духовеньству.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль дня 16. Марта 1903.

† **Константинъ**
Епископъ.
О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Иосифа Стифіого въ Перемышли 1903.